Subota, 18.05.2013.g.

U knjizi DOBRA STRANA ŽIVOTA od dragog fra Zvjezdana Linića,

koju sam dobio na poklon za rođendan, pročitao sam jedan prekrasni dio,

kao posebni članak, pod naslovom "ŠTO JE NAJVAŽNIJE".

Baš mi se dopao, u njemu sam se i ja pronašao, potvrdio neke moje

stavove i razmišljanja, pa ga želim podijeliti sa svima koji će u njemu

možda pronaći nešto i za sebe.

"NAJVAŽNIJE JE ZDRAVLJE, SVE DRUGO ĆEMO VEĆ

***NEKAKO!",* RIJEČI SU KOJE ČESTO MOŽEMO ČUTI.**

IPAK, IMAM OSJEĆAJ DA ČOVJEK TO GOVORI SAMO U

TRENUCIMA KAD IMA RAZLOGA BITI POSEBNO ZAHVALAN

ZA ZDRAVLJE.

U NEKIM TRENUCIMA LJUDIMA JE NAJVAŽNIJI NOVAC, PA

ONDA KARIJERA, PA USPJEH I ZAVRŠETAK STUDIJA …

ŠTO JE ZAPRAVO NAJVAŽNIJE?

NAJVAŽNIJE BI NAM TREBALO BITI ONO ŠTO JE

POVEZANO S ISTINSKIM SMISLOM ŽIVOTA I POTPUNOM

SREĆOM. U TOM POGLEDU LJUDI SE ČESTO VARAJU.

NEKE POVRŠNE I PRIVREMENE VRIJEDNOSTI SMATRAJU

BITNIMA U SVOJEM ŽIVOTU. KAD IH POSTIGNU, OSJETE

DA IPAK NIJE SVE U TOME.

AKO IH NE POSTIGNU, OSJEĆAJU RAZOČARANJE, A

NEKAD I ŽALOST KOJA IH VUČE SVE DO RUBA BESMISLA.

ISUSU JE NAJVAŽNIJE BILO IZVRŠITI

VOLJU OČEVU.

BIO JE PUN POVJERENJA U OCA I VJEROVAO JE DA JE

ZA NJEGA NAJBOLJE ONO ŠTO OTAC HOĆE. TO JE

VJEROVAO IZNAD SVIH LJUDSKIH, NAGONSKIH TEŽNJI.

U ČASU AGONIJE U MASLINSKOM VRTU MOLIO JE DA GA

MIMOIĐE KALEŽ MUKE I SMRTI, ALI JE HRABRO DODAO

DA IPAK VIŠE OD SVEGA ŽELI OSTVARITI VOLJU OČEVU.

NAMA JE DAROVAO MOLITVU U KOJOJ PONAVLJAVAMO

ISTU ŽELJU I ODLUKU:

"OČE NAŠ ... BUDI VOLJA TVOJA!"

MNOGE SE NAŠE ŽELJE NE ISPUNE; MNOGE NAKANE

PROPADNU; MNOGI POTHVATI ZAVRŠE NA POLA PUTA.

ZBOG TOGA SMO ČESTO NESRETNI. KAD BISMO ČITAVIM

BIĆEM ŽELJELI U SVOJEM ŽIVOTU I SA SVOJIM ŽIVOTIMA

OSTVARITI VOLJU BOŽJU, NIKAD NE BISMO PROMAŠILI

SVOJ ŽIVOTNI CILJ.

AKO SU BROJNI UVJETI U SKLADU S NAŠIM PLANOVIMA,

SVOJE CILJEVE PONEKAD I OSTVARIMO. MEĐUTIM, NIJE

UVIJEK TAKO.

NO, BEZ OBZIRA NA SVE UVJETE ŽIVOTA I NA SVE

OKOLNOSTI, BOŽJU VOLJU MOŽEMO, AKO HOĆEMO, UVIJEK

I NA SVAKOM MJESTU OSTVARITI.

TAJ CILJ POSTAT ĆE NAM U ISTO VRIJEME IZVOR MIRA I

PREDANJA."

Da, u svemu tome sam i ja ovih zadnjih tjedana u mojem životu.

Došao sam do visoke razine svoje odluke da je moj životni cilj, smisao

mojeg života, PREPOZNATI I IZVRŠITI BOŽJU VOLJU ZA MOJ

ŽIVOT.

ONO ŠTO JE BOG OTAC OSMISLIO I PREDVIDIO, JEDNOM

DAVNO KADA ME PREDVIDIO ZA STVARANJE, TAKVIM

KAKAV SAM SADA.

I USPIJEVAM U TOME… NE BAŠ STALNO I SVUGDJE, ALI

SVE VIŠE I VIŠE.

TO JE SVE SADRŽAJ MOJE ODLUKE DA GOSPODINU

PREPUSTIM SVOJ ŽIVOT NA UPRAVLJANJE.

I opet, kada sam ovo gore još jedanput pročitao, NE MOGU

VJEROVATI DA SAM TO ISTI ONAJ JA OD PRIJE NEKOLIKO

GODINA.

DA MI JE TO NETKO ONDA REKAO NA OVAKAV NAČIN, I DA

STVARNO TAKO I ŽIVI, JA BIH GA POGLEDAO SA OPREZOM.

NE ZNAM KAKO BIH TOČNO REAGIRAO, ALI BIH VJEROJATNO

MALO I ŽALIO TOG ČOVJEKA JER BIH MISLIO DA NE ŽIVI U

OVOM NAŠEM REALNOM SVIJETU.

Sada, sada sam sretan što mi je

Gospodin udijelio obraćenje, VRATIO ME

MEĐU STVARNO "ŽIVE" KOJI RADOSNO

PROŽIVLJVAJU SVAKI DAN, ČINE ŠTO

MOGU, TAKVI KAKVI SU, I RADUJU SE

IŠČEKIVANJU SVEGA ONOGA ŠTO IH

ČEKA U SLIJEDEĆIM TRENUCIMA

ŽIVOTA.

JER SVIME, NA NAJBOLJI NAČIN,

UPRAVLJA NETKO SA STRANE.

I, živeći tako svakodnevno, s više ili manje padova, ponekad me "uhvati"

osjećaj da bi mi bilo lakše kada bi sve to prolazio sam. Da činim ono što

ja mislim da je Božja volja za svoj život, ne opterećujući se što će drugi

na to reći.

Ali, Gospodin me nije takvog zamislio i stvorio. DA BUDEM SAM. Ne,

on me stvorio kao obiteljskog čovjeka, muža, oca, sina, brata, rođaka,

kuma, prijatelja, brata u vjeri, šefa, radnika, nezaposlenog …

I TU, U SVEMU, TOME ČESTO PADNEM …

POKUŠAVAM, I OSJEĆAM, I ZNAM DA TO I GOSPODIN ŽELI, DA

ONO ŠTO JA PREPOZNAJEM DA JE GOSPODINOVA VOLJA ZA

MOJ ŽIVOT, NEKAKO USAGLASIM, UKOMPONIRAM, SA SVIM

ONIM ŠTO DRUGI DRAGI LJUDI OKO MENE MISLE DA BIH JA

TREBAO ČINITI, ILI NE ČINITI, ILI KAKO SE PONAŠATI, ŠTO

RADITI ...

JER, npr., KADA DVOJE LJUDI, MUŽ I ŽENA, ŽIVE U CRKVENOM

BRAKU, ONDA JE NJIHOV BRAK NEŠTO ŠTO ODREĐUJE BOŽJU

VOLJU ZA NJIH POJEDINAČNO A VEZANO JE ZA NJIH ZAJEDNO.

ZA MNOGE STVARI.

GDJE ĆE ŽIVJETI, KAKO ĆE ŽIVJETI, DJECA I BRIGA O NJIMA,

OBITELJSKI PRIHODI, ODNOS PREMA DRUGIMA KROZ DRUŽENJE

S NJIMA, POMOGANJE, TRAŽENJE POMOĆI, ŽIVOT U VJERI ILI

BEZ NJE … TOLIKO TOGA GDJE ČOVJEK NE MOŽE DONOSITI

SAMOSTALNE ODLUKE A BEZ DA NE ČUJE I DRUGU STRANU,

BEZ DA NJEGOVE ODLUKE NE UTJEČU NA ŽIVOT BLISKIH MU

LJUDI.

I U TIM SITUACIJAMA DOLAZE DO IZRAŽAJE NAPASTI ZLOGA

KROZ OHOLOST, SEBIČNOST, LICEMJERJE, EGOIZAM KOJI SVAKI

U TAKVOJ VEZI MOŽE ISPOLJITI AKO NIJE SVJESTAN, AKO NE

PRIHVAĆA ŠTO ZNAČI ŽIVOT DVOJE LJUDI VJENČANI PRED

GOSPODINOM BOGOM.

I najljepše je u svemu tome, što i taj

odnos, CRKVENI BRAK DVOJE LJUDI,

GOSPODIN BOG TAKOĐER VODI I

UPRAVLJA KAKO JE ZA TO DVOJE LJUDI

DAVNO PREDVIDIO, KAKO JE ZA NJIH

NAJBOLJE.

NO, TO SAMO ONDA, AKO MU ONI,

SVAKI POJEDINAČNO ZA SEBE, I ONDA

OBOJE ZAJEDNO ZA SVOJU ZAJEDNIČKU

VEZU, BRAK, PREDAJU SVE TO NA

UPRAVLJANJE.

KAKO TO PREKRASNO ZVUČI I KAKO

SU PREKRASNI OSJEĆAJI KADA VIDIŠ

DA GOSPODIN TO ČINI TEBI I S

LJUDIMA S KOJIMA ZAJEDNIČKI ŽIVIŠ

...

I shvatio sam da i u tim situacijama ne možemo, ne smijemo, biti netko

drugi, ponašati se kao netko drugi, pokušavati biti netko drugi … NE.

I U SVIM TIM SITUACIJAMA ZAJEDNIČKOG ŽIVOTA SVATKO OD

NAS MORA OSTATI SVOJ, ONAKAV KAKVIM GA JE GOSPODIN

BOG DAVNO OSMISLIO I STVORIO.

JER GA INAČE NE BI TAKVOG STVORIO.

SVATKO OD NAS, KAO ČLAN OBITELJI, RODBINE,

PRIJATELJSKOG DRUŠTVA TREBA I MORA OSTATI TAKAV KAKAV

JE. JER BI OSTALO BILA LAŽ.

A LAŽ NIKADA I NIGDJE NIJE DOBRA.

ZLI JE OTAC LAŽI, NEGOVORENJA ISTINE, PREŠUĆIVANJA

ISTINE, ZAOBILAŽENJA ISTINE …

A GOSPODIN ISUS JE ISTINA.

ŽIVOT U NJEMU JE ISTINA.

ILI, ŽIVJETI PO GOSPODINU BOGU, U KATOLIČKOJ VJERI,

ZNAČI ŽIVJETI U ISTINI.

NIKAKO DRUGAČIJE NEGO U ISTINI I U ONOME ŠTO ONA

PREDSTAVLJA.

Pa kako onda riješiti naše slabosti, slabosti drugih s kojima smo

povezani u svojem životu?!?

Jer sve te slabosti, nas i drugih, uništavaju naše međusobne

**odnose, odnos s Gospodinom… **

Događaju se laži, prevare, zataje, srdžbe, mržnja i svi drugi

plodovi takvog života po zlome.

ŠTO ČINITI!? ILI NE ČINITI!?

Ono što mogu posvjedočiti svojim životom u vjeri u ove 4,5 godine od

mojeg obraćenja, i životom moje obitelji, rodbine, prijatelja je nekoliko

stvari.

PRVO SAM SHVATIO DA STVARNO

POSTOJI BOG, DA ME VOLI TAKVOG

KAKAV SAM, I DA JE ON SVE OVO

DAVNO OSMISLIO. MENE, MOJ ŽIVOT I

SVE ONO S ČIME SE SUSREĆEM

SVAKODNEVNO.

ONDA SAM SHVATIO DA SE JA MORAM

PROMIJENITI U SVIM ONIM

SITUACIJAMA, ODLUKAMA,

RAZMIŠLJANJIMA KOJE SE PROTIVE

BOŽJIM ZAPOVIJEDIMA. NE DRUGI, JA.

LAGANJE, OGOVARANJE, KRAĐE NA RAZNE NAČINE, PA I

NEPLAĆANJE PARKINGA, LIJENOST, LICEMJERJE, OHOLOST,

ZAVIST, EGOIZAM, ITD… MORAM JEDNOSTAVNO IZBACITI IZ

SVOJEG ŽIVOTA, SVOJEG PONAŠANJA PREMA DRUGIMA.

I u svemu tome sam se "dizao i padao". Imao više ili manje uspjeha.

ALI, POČEO SAM SE MIJENJATI U SVOJOJ BITI, U DUBINI

SVOJEG BIĆA. NADOGRAĐIVATI ONO ŠTO JE BILO DOBRO,

IZBACIVATI, UZ TEŠKU BORBU, ONO ŠTO JE BILO LOŠE. BORITI

SE SA SVOJIM LOŠIM STRANAMA UZ MISU, MOLITVU, BIBLIJU,

DJELA MILOSRĐA …

I posebno me Gospodin nagradio za sve to

jednom spoznajom od prije nekoliko

mjeseci DA ME ON UPRAVO ZATO VOLI

JER SE BORIM ČESTO I ŽESTOKO

PROTIV SVOJIH GRIJEHA.

NE ZATO JER SAM SVET I IDEM ČESTO

NA MISE, ISPOVIJEDI, PRIČESTI, PUNO

SE MOLIM ITD…

NE, NEGO ZATO JER PRIZNAJEM I

BORIM SE PROTIV SVOJIH GRIJEHA. I

NE ŽELIM IH NI NESVJESNO ČINITI, A

KAMOLI SVJESNO.

TU JE DOŠLA JOŠ JEDNA VELIKA I PREKRASNA STVAR.

KAKO SAM MIJENJAO SEBE, TAKO SAM

POČEO PRIHVAĆATI I DRUGE LJUDE

OKO SEBE, TAKVIMA KAKVI JESU.

SVOJU SUPRUGU, SVOJU DJECU,

SVOJEG ŽUPNIKA, SVOJE PRIJATELJE,

RODBINU … SA SVIM NJIHOVIM

MANAMA I DOBRIM STRANAMA.

POGOTOVO U NJIHOVIM MANAMA.

O, I TU SE VODE ŽESTOKE BORBE SA ZLIM I NJEGOVIMA!

PADAM I DIŽEM SE …

NO, NAJVAŽNIJE JE DA RASTEM. I MANJE PADAM …

I SVE ME TO DOVELO DO TOGA DA SAM VRLO LAKO

PRIHVATIO SVOJU NEZAPOSLENOST, PRODAJU KUĆE, ŽALJENJE

DRUGIH …

A U SUŠTINI, I NISAM NI TREBAO TO PRIHVAĆATI, SVE MI JE

TO TREBALO BITI NORMALNO, JER TO JE MOJ ŽIVOT, ONAJ

KOJEG MI JE GOSPODIN OSMISLIO I DAO, MOJE JE SAMO DA

ČINIM ŠTO MOGU, TAKAV KAKAV SAM.

A SVE TO ZNA MOJ GOSPODIN JER ME ON TAKVOG STVORIO

I SVE TO PREDVIDIO.

A ZAŠTO?

PA DA SE ODLUČIM ZA NJEGA, DA SE

UČVRSTIM U VJERI U NJEGA, U VJEČNI

ŽIVOT U NJEGOVOM KRALJEVSTVU, DA

SVOJIM ŽIVLJENJEM SVEGA ONOGA ŠTO

MI JE ON PREDVIDIO, I DOBROG I

LOŠEG, ZASLUŽIM JEDNOG DANA I

GORE K NJEMU DOĆI. I OSTATI.

I kad dvoje ljudi u crkvenom braku ovako razmišljaju, ovako, žive,

vjeruju, čine što mogu takvim kakvim ih je Gospodin Bog stvorio, svatko

za sebe, tada i njihov zajednički život predstavlja BOŽJU VOLJU ZA

NJIH.

A ONI SVOJIM POJEDINAČNIM ODLUKAMA, A ONDA I

ZAJEDNIČKOM ODLUKOM PRILIKOM SKLAPANJA CRKVENOG

BRAKA, PREDAJU GOSPODINU SVOJE POJEDINAČNE ŽIVOTE, I

SVOJ ZAJEDNIČKI ŽIVOT, NA UPRAVLJANJE.

ALI, TO MORAJU SVJESNO UČINITI. SVAKO ZA SEBE I ONDA

ZAJEDNO.

TADA SVE IMA SMISAO. I NAŠI POJEDINAČNI ŽIVOTI I NAŠI

ZAJEDNIČKI ŽIVOTI S DRUGIM LJUDIMA.

I NIJE TO BAŠ LAKO, PUNO JE KUŠNJI …

NO, PREOSTAJE I DALJE STALNA

BORBA S KUŠNJAMA KOJE NAM

GOSPODIN ŠALJE KAKO BI RASLI I

UČVRŠĆIVALI SE U SVOJOJ VJERI I

DUHOVNOSTI, "PADANJA I DIZANJA".

ALI, SADA TO SVE IMA SMISAO. I

SADA I ZA VJEČNOST.

Kako to lijepo zvuči… SADA I ZA

VJEČNOST.

BLAGOSLOVLJEN, SVET I PRESVET, TI

GOSPODINE BOŽE, OČE, STVORITELJU, U

VIJEKE VJEKOVA.

I TI GOSPODINE ISUSE KRISTE, SINE

BOŽJI, SPASITELJU I OTKUPITELJU NAŠ.

I TI BOŽE DUŠE SVETI, BRANITELJU I

TJEŠITELJU.

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE, I

CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI I

POŠTUJE BOŽJU VOLJU.